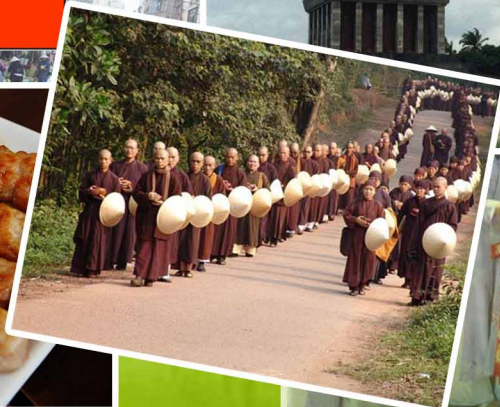

ท่องเที่ยวเวียดนามได้

โฮจิมินห์ซิตี้ ดาลัด ฟานทเกียด มุยเน่

ทวีป อภิลิทธิ์

ท่องเที่ยวเวียดนามตอนใต้

ชมสวิสเซอร์แลนด์แห่งเวียดนาม
นั่งเคเบิลคาร์ ข้ามทะเลสาบเตวียนลาม

ชมทุ่งดอกไม้ Central Highland ดินแดนแห่งความรัก

เยือนทะเลทราย แห่งมุยเน่

บรรยากาศเมืองที่แตกต่างหลากหลาย
จากเมืองทะเลทราย

เป็นเมืองบนภูเขาที่เต็มไปด้วยต้นสน
และแปลงเพาะปลูกไม้เมืองหนาว

อากาศ 10-25 องศาตลอดปี

และเมืองหลวง

ที่บรรยากาศสไตล์ยุโรปแบบโคโลเนียล

ทวีป อภิสิต

คำนำ

เวียดนามเป็นประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่มอาเซียนที่มีประวัติความเป็นมาและความสัมพันธ์กับประเทศไทยที่ยาวนาน ประวัติศาสตร์ ขนบธรรมเนียม ประเพณีวัฒนธรรม และการต่อสู้เพื่อปลดปล่อยให้มีอิสรภาพ จากการเป็นเมืองขึ้นของชาติมหาอำนาจเช่นฝรั่งเศส และอเมริกาที่เข้ามาหมายครอบครองเวียดนามเป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่ง สิ่งที่เราศึกษาเรียนรู้จากเอกสาร บางเรื่องบางประเด็นแตกต่างกับข้อมูลที่ได้มาสัมผัสของจริงจากการท่องเที่ยวและจากการได้ฟังเรื่องราวต่างๆที่ถ่ายทอดโดยตรงจากปากคำของไกด์ชาวเวียดนามโดยตรง เมื่อนำความรู้ทั้งสองส่วนที่ได้มาผสมผสานเข้าด้วยกันแล้ว ช่วยให้เกิดถูกต้องชัดเจนมากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้เขียนมั่นใจว่าความรู้และประสบการณ์ที่นำมาถ่ายทอดไว้ในสารคดีท่องเที่ยวเรื่องนี้มีความรู้ และจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของคนเฝ้ารู้ทุกคน

ด้วยเหตุผลสองประการคือ๑.ต้องการบันทึกการเดินทางท่องเที่ยวในชีวิตว่าได้ไปรู้ไปเห็นอะไรมา และเกิดความรู้สึกนึกคิดอย่างไรไว้เพื่อเป็นหลักฐานและเตือนความทรงจำสำหรับตนเองกับ๒.ต้องการให้สิ่งที่ได้ไปรู้ไปเห็นและความรู้สึกนึกคิดที่เกิดขึ้นจากการไปสัมผัสเวียดนามมาได้ถูกเผยแพร่ออกไปให้ผู้ประสงค์จะเรียนรู้ได้ศึกษาเรียนรู้ได้ตามความต้องการจึงได้เผยแพร่ข้อเขียนเชิงสารคดีนี้ออกสู่สาธารณะชนด้วยอีกช่องทางหนึ่ง

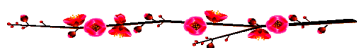
ผู้เขียนต้องขอคารวะและขอบคุณเว็บไซต์ต่างๆเอกสารประกอบการท่องเที่ยวฯลฯ รวมทั้ง**คุณหย่ง**ไกด์เวียดนามที่มีส่วนสำคัญในการให้ข้อมูลความรู้ที่เป็นประโยชน์เพื่อนำมาประกอบการเขียนสารคดีท่องเที่ยวเรื่อง**ท่องเวียดนามตอนใต้ โฮจิมินห์ มุยแห่ ดาลัด**ให้น่าสนใจมากยิ่งขึ้น

ทวีป อภิสสิทธิ์

๒๒/มิย./๕๕

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
คำนำ	๓
สารบัญ	๔
OVER VIEW เกี่ยวกับประเทศเวียดนาม	๕
ข้อมูลการท่องเที่ยวประเทศเวียดนาม	๑๗
เข้าสู่โหมดการท่องเที่ยว	๒๐
วันแรกของการเดินทาง	๒๐
กรุงเทพ – โฮจิมินห์ – ฟานทืเยด – มุยเน่	
วันที่สองของการเดินทาง	๒๕
เมืองมุยเน่-ทะเลทรายสีขาว ทะเลทรายสีแดง –ท่าเรือ – ซุยเตียน-ดาลัด	
(สวิสเซอร์แลนด์แห่งเวียดนาม)	
วันที่สามของการเดินทาง	๓๙
ดาลัด – พระราชวังฤดูร้อน - หุบเขาแห่งความรัก(LOVE VALLEY)	
-CRACY HOUSE-ขึ้นเคเบิลคาร์ –ทะเลสาบเตเวียนลาม – วัดตึกลาม	
– น้ำตกPANN MAGOUR	
วันที่สี่ของการเดินทาง	๕๒
ดาลัด – โฮจิมินห์ – วัดเทียนเฮา –ตลาดไชน่าทาวน์ ย่านซีซ่าโฮเตล	
– ตลาดเบียนถ่าน – กรุงเทพฯ	
ข้อคิดเห็นที่ได้จากการไปท่องเที่ยวเวียดนามครั้งนี้	๕๕
เกี่ยวกับผู้เขียน	๕๗

OVER VIEWเกี่ยวกับประเทศเวียดนาม

การไปเที่ยวประเทศเวียดนามตอนใต้เราควรรู้ว่า ประเทศเวียดนามนั้นมี ๖๔ จังหวัด ๕ มหานคร คือภาคใต้มีเมืองไฮฟอง และเมืองหลวงฮานอย ภาคกลางมีเมืองดานัง ภาคใต้มีเมืองโฮจิมินห์ และเมืองโฮจิมินห์ประเทศเวียดนามมีพื้นที่ประมาณ ๓๒๗,๕๐๐ ตารางกิโลเมตร ชายฝั่งทะเลมีความยาวขนานไปตามคาบสมุทรอินโดจีนจากเหนือจรดใต้ยาว ๑,๖๕๐ กิโลเมตร

จำนวนพลเมืองของเวียดนามปัจจุบันมีเกือบ ๙๐ ล้านคน มากกว่าประเทศไทย แม้รัฐบาลจะออกกฎหมายควบคุมกำเนิดให้คนเวียดนามที่แต่งงานกันมีบุตรได้ไม่เกิน ๒ คนแล้วก็ตาม จำนวนประชากรเวียดนามก็ยังมีอัตราเพิ่มสูง คนเวียดนามนิยมใช้รถจักรยานยนต์เป็นพาหนะ

ในเมืองใหญ่ๆ เช่น เมืองมากกว่า ๑ ล้านคน นี้ยังรถปิกอัพ และรถบรรทุก รถเมล์ที่วิ่ง

หลายสาย ค่าโดยสารถูก คิดเป็นเงินไทยแค่ ๖ เท่านั้น แต่คนเวียดนามรถเมล์ เพราะรถเมล์เข้าสะดวกเหมือนกับใช้รถ ต้องแปลกใจว่า รถเมล์โดยสารน้อยแค่คันละกิจการรถเมล์ของรัฐบาลต้องใช้เงิน

สนับสนุน เป็นปัญหาท้าทายให้รัฐบาลเวียดนามเร่งแก้ไข!

โฮจิมินห์ มีรถมอเตอร์ไซค์ไม่รวมรถยนต์ส่วนตัวอีกเป็นจำนวนมาก

ให้บริการในเมืองมีรถเมล์ในเมืองก็แสนจะบาทตลอดเส้นทางก็ไม่นิยมใช้บริการไปไม่ถึงที่หมายจึงไม่มอเตอร์ไซค์ขี่ไปเอง จึงไม่ของเวียดนามจะมีคนไม่กี่คนเท่านั้น ทำให้เวียดนามขาดทุนงบประมาณเข้าไป

เวียดนามใช้เงิน “ดอง” ในการซื้อ-ขาย ปัจจุบันเศรษฐกิจของเวียดนามไม่ดีนัก เงินดองอ่อนค่ากว่าแต่ก่อน จากหลักล้าน หลักแสน ธนบัตรที่ใช้ มีราคา ๑๐,๐๐๐/๕,๐๐๐/และ แลกเปลี่ยนคิดเทียบกับ ไทยเท่ากับ ๑๕,๐๐๐ดอง ๑๐,๐๐๐ดองจะเท่ากับ

มาก ค่าของเงินดองเริ่มหลักหมื่น หลักพัน ๕๐,๐๐๐/๒๐,๐๐๐/ ๑,๐๐๐ ดอง อัตราเงินไทยง่ายๆคือ ๓๐ บาท +/- เวลาซื้อของราคา ๑๕ บาทไทย +/-

ภูมิอากาศของเวียดนามตอนใต้มีแค่ ๒ ฤดูคือฤดูฝนกับฤดูร้อนสภาพถนนในเมืองโฮจิมินห์ส่วนใหญ่เป็นถนนแคบๆสร้างไว้ตั้งแต่สมัยเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส เมืองดาลัดที่เราจะไปเที่ยวนี้อยู่ในพื้นที่ส่วนเหนือของเวียดนามตอนใต้ อดีตสมัยยังเป็นอาณานิคมเวียดนามถูกแบ่งประเทศออกเป็นเวียดนามตอนเหนือ และเวียดนามตอนใต้โดยใช้เส้นขนานที่ ๑๗ เป็นเส้นแบ่งเขต เมือง “ไซ่ง่อน” (ชื่อเดิม) หรือเมือง “โฮจิมินห์” (ชื่อใหม่) จึงเป็นเมืองที่อยู่ในพื้นที่ภาคกลางของประเทศเวียดนาม ตอนใต้

แม้เวียดนามจะมีชายทะเลที่ยาวนับพันกิโลเมตร แต่ประชาชนเวียดนามจะมีอาชีพเกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่ เวียดนามต้องต่อสู้กับชาตินิยมอำนาจที่เข้ามาครอบครองถึงสองชาติคือฝรั่งเศส และอเมริกา เวียดนามเพิ่งสงบจากสงครามมาถึงปีนี้(พ.ศ.๒๕๕๕)แค่ ๓๗ ปีเท่านั้น คุณภาพชีวิตของคนเวียดนามปัจจุบันดีขึ้นกว่าสมัยสงครามถึง ๑๕ เท่า ในช่วงสงครามเวียดนามการใช้ชีวิตของคนเวียดนามมีความยากลำบากมาก คนเวียดนามส่วนหนึ่งต้องอพยพหลบหนีออกไปทำมาหากินในต่างประเทศ คนเวียดนามที่หนีออกนอกประเทศไปแล้วประสบผลสำเร็จในชีวิตก็มาก แต่ที่ไปตาย ไปสูญหาย และไปตกทุกข์ได้ยากยิ่งกว่าอยู่ในประเทศก็มีอยู่มาก ! ปัจจุบันคนเวียดนามสามารถเดินทางออกไปต่างประเทศได้โดยไม่ต้องขออนุญาตทางราชการ แต่ก็ไม่มีคนเวียดนามคนใดอยากจะอพยพออกไปอยู่ต่างประเทศ คนสูงอายุที่อพยพออกไปจากประเทศเวียดนามในช่วงสงครามปัจจุบันนี้ก็หาทางเดินทางกลับประเทศเวียดนามกันเป็นส่วนใหญ่

คนเวียดนามที่เคยทำงานให้กับฝ่ายอเมริกาในช่วงสงคราม เมื่อพวกเขากลับมาเวียดนามก็กลัวพวกเวียดนามจะคิดบัญชีแค้น จึงอพยพหลบหนีออกไปอยู่ต่างประเทศ แต่เมื่อเรื่องเช่นนั้นไม่เกิดขึ้น ปัจจุบันนี้คนเวียดนามก็ทยอยเดินทางกลับประเทศ แม้แต่ครอบครัวของ **นายพล เหงียนเกากี** ประธานาธิบดีคนสุดท้ายของเวียดนาม ที่หลบหนีออกนอกประเทศไปลี้ภัยอยู่ที่อเมริกาปัจจุบันก็กลับมาอยู่ประเทศเวียดนามแล้วและยังได้มอบเงินให้รัฐบาลเวียดนามอีกกว่า ๑๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ กลับมาปลูกบ้านใช้ชีวิตตามปกติแบบคนเวียดนาม ส่วนภรรยาที่เปิด **ร้านขายเผื่อ** อยู่ใกล้ๆบ้าน ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขในบ้านปลายของชีวิตคำพูดของนายพล **เหงียนเกากี** ที่พูดไว้เป็นอมตะว่าว่า **“อยู่ในอเมริกา แม้จะมีความเป็นอยู่สะดวกสบายขึ้น เศรษฐกิจแต่เขาก็เป็นแค่พลเมืองชั้นสองของอเมริกาเท่านั้น”**

เวียดนามกับกัมพูชาก็มีปัญหาระทบกระทบกันในเรื่องเขตแดนมาตลอด ปัจจุบันรัฐบาลทั้ง 2 ประเทศก็ยังใช้วิธีเจรจาตกลงปักปันเขตแดนกันอยู่ ประเทศกัมพูชาเคยทวงดินแดนคืนจากเวียดนาม ทางรัฐบาลเวียดนามบอกกับรัฐบาลกัมพูชาว่าจะเอาดินแดนคืนก็ได้ แต่ประเทศกัมพูชาต้องรับเอาชาวกัมพูชาที่อาศัยอยู่ในประเทศเวียดนามกลับคืนไปด้วย เพราะคนกัมพูชาที่อาศัยอยู่ในประเทศเวียดนามมีจำนวนมากพอๆกับคนเวียดนามที่อาศัยอยู่ในประเทศกัมพูชา โดยมีเงื่อนไขว่าถ้าได้ดินแดนและคนกัมพูชากลับคืนไปแล้วประเทศกัมพูชาจะต้องจัดการเลือกตั้ง ถ้าผลของการเลือกตั้งออกมาว่าคนเวียดนามได้รับการเลือกตั้งให้เป็นผู้ปกครองประเทศ เช่นเป็นนักการเมือง หรือเป็นนายกรัฐมนตรี กัมพูชาจะต้องยอมรับผลการเลือกตั้งนั้นด้วย หลังจากนั้นกัมพูชาก็ไม่กล้ามาเรียกร้องดินแดนคืนจากเวียดนามอีก

เวียดนามเคยยกกำลังเข้าช่วยเขมรแดงปลดปล่อยประเทศกัมพูชา เวียดนามจึงถูกสหประชาชาติคว่ำบาตรให้เวียดนามอยู่โดดเดี่ยวถึง 10 ปี เป็นช่วงเวลาที่ประเทศเวียดนามมีสภาพเลวร้ายมากที่สุด คนเวียดนามมีคุณภาพชีวิตตกต่ำเพราะถูกต่างประเทศคว่ำบาตร ประกอบกับในช่วงเวลานั้นนโยบายสังคมนิยมของเวียดนามยังไม่พัฒนา ส่งผลให้ประเทศเวียดนามที่เป็นประเทศเกษตรกรรม ต้องซื้อข้าวจากต่างประเทศกิน เพราะนโยบายรวม ที่

ไม่ได้รับความร่วมมือจากชาวไร่ชาวนา ทำให้ชาวนาไม่ยอมทำนา เพราะทำนาได้ผลผลิตมาแล้วก็ถูกบังคับขายให้รัฐบาลในราคาที่ชาวนาคิดบวกลบคูณหารแล้วไม่มีกำไร!

จนกระทั่งต่อมาเลขาธิการใหญ่พรรคคอมมิวนิสต์ของเวียดนามคนหนึ่งได้ปฏิรูปเศรษฐกิจเสียใหม่ให้ชาวนาเวียดนามมีสิทธิขายผลผลิตที่ทำได้ ทำให้ชาวนามีกำลังใจพากันกลับมาทำนาอีก หลังจากนั้นเพียงไม่กี่ปีเวียดนามก็กลายเป็นผู้ส่งข้าวออกไปขายต่างประเทศได้ ปัจจุบันเวียดนามส่งออกข้าวไปขายเป็นอันดับที่ 2 ของโลก แต่คุณภาพข้าวของเวียดนามไม่ดีนักราคา ๔ ตันข้าวเปลือกเวียดนามเท่ากับราคา 1 ตันข้าวเปลือกข้าวหอมมะลิของไทย ไม่ว่าใครที่มาเห็นชาวนาเวียดนามทำนาต่างก็ชมว่าชาวนาเวียดนามขยันขันแข็ง ปลูกข้าวได้ถึงปีละ 4 ครั้ง แต่การทำนามากครั้งเกินไปในที่ดินเดิม ไม่มีเวลาพักหน้าดิน ทำให้ดินจืด ผลผลิตข้าวที่ได้มีคุณภาพต่ำ

เวียดนามสามารถปลูกข้าวได้ปีละ ๔ ครั้งก็เพราะดินฟ้าอากาศอำนวย แม่น้ำโขงที่น้ำไหลผ่าน 5 ประเทศ เป็นต้นน้ำที่ท่วมบ้านเรือนเสียหายให้แก่ผ่านไปเป็นอันโขงไหลผ่านเข้าเวียดนามก่อนออกเป็นแม่น้ำโขงอยู่ที่อยู่ใน

ประเทศ ขณะที่ประเทศที่เป็นต้นน้ำท่วมบ้านเรือนสร้างความเสียหายให้แก่ประเทศที่น้ำไหลมาก แต่เมื่อแม่น้ำมาถึงประเทศออกสู่ทะเลได้แยกถึง 9 สาย แม่น้ำเวียดนามจึงถูก

เรียกชื่อว่า “จื๋วล่อง” หรือ “จื๋วหลง” แปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “แม่น้ำมังกร 9 หัว” หัวมังกรทั้งนั้นอยู่ในประเทศเวียดนามทั้งหมด นั่นก็คือระบบชลประทานตามธรรมชาติที่แท้จริง แม้จะ

ใช้คนสร้างก็ทำไม่ได้ แม่น้ำสายหนึ่งไหลทะลุผ่านเข้าไปเก็บน้ำไว้ในทะเลสาบใหญ่ชื่อ “**ตองเลซาบ**” เมื่อถึงฤดูน้ำมาก น้ำก็จะไหลเข้าไปเก็บไว้ในทะเลสาบที่ทำหน้าที่เสมือนเป็นแก้มลิง น้ำจึงไม่ท่วมเวียดนาม

ภาคใต้ของเวียดนามจึงมีแค่ ๒ ฤดูเท่านั้นก็คือฤดูที่ประเทศอื่นถูกน้ำท่วมที่เวียดนามจะเรียกว่า “**ฤดูน้ำขึ้น**” กับฤดูที่น้ำน้อยเวียดนามจะเรียกว่าฤดู “**ฤดูน้ำลง**” ซึ่งฤดูน้ำขึ้นและฤดูน้ำลงนี้เป็นประโยชน์แก่การทำเกษตรกรรมของเวียดนามมาก เพราะเวียดนามมีพื้นที่ติดทะเลทั่วประเทศ พื้นที่ประเทศแคบแต่ยาวถ้าไม่มีฤดูน้ำขึ้น ที่ดินของเวียดนามจะเค็มและเปรี้ยว ฤดูน้ำขึ้น จึงช่วยลดความเปรี้ยวและความเค็มของดินให้น้อยลง เมื่อฤดูน้ำลงก็จะเหลือตะกอนสีแดงที่เป็นปุ๋ยตามธรรมชาติที่พัดพามากับน้ำ การปลูกข้าวของชาวนาเวียดนามได้อาศัยปุ๋ยธรรมชาติที่มากับน้ำและปุ๋ยอินทรีย์เป็นหลัก ข้าวของเวียดนามจึงได้ชื่อว่า เป็นข้าวที่มีสารเคมีน้อย

เวียดนามปัจจุบันไม่เพียงส่งออกข้าวเท่านั้น แต่ยังมีผลิตภัณฑ์การเกษตรที่ส่งออก

อีกหลายอย่างเช่น **เมล็ดกาแฟ** ส่งออกเป็นอันดับ 2 รองจากประเทศบราซิล คุณภาพเมล็ดกาแฟของเวียดนามยังสู้กาแฟพันธุ์อาราบิก้าที่ปลูกในประเทศบราซิลไม่ได้ เกษตรกรเวียดนามชอบปลูกกาแฟพันธุ์ **โรบัสต้า** เป็นส่วนใหญ่ ยกเว้นที่เมืองดาลัตจะปลูกกาแฟพันธุ์ อาราบิก้าเป็นส่วนใหญ่ เหตุผลที่ชาวเวียดนามนิยมปลูกกาแฟพันธุ์โรบัสต้า เพราะกาแฟพันธุ์นี้ไม่มีโรค

และแมลงรบกวน ผลผลิตที่ได้เก็บไว้ได้นาน รสชาติและราคาแม้จะสู้กาแฟพันธุ์อาราบิก้าไม่ได้ แต่ก็เป็นการทำรายได้เข้าประเทศเวียดนามปีละมีใช่น้อย!

สินค้าสำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ **น้ำมันปิโตเลียม** ขณะนี้เวียดนามเริ่มขุดเจาะและกลั่นน้ำมันได้สำเร็จเมื่อปีที่แล้ว (2554) ช่วยลดการนำเข้าน้ำมันจากต่างประเทศลงได้ถึง 30 เปอร์เซ็นต์ แม้กระนั้นเวียดนามก็ยังคงต้องนำเข้าน้ำมันมาใช้ในประเทศเป็นส่วนใหญ่ ราคาน้ำมันในเวียดนามก็พอๆกับราคาน้ำมันของประเทศไทยคือ ราคาประมาณลิตรละ 33-36 บาท

เวียดนามปกครองโดยระบบสังคมนิยม เดิมประเทศที่ปกครองในระบบสังคมนิยมมีหลายประเทศ แต่ปัจจุบันยังเหลืออยู่แค่ 3 ประเทศเท่านั้น คือ **1 จีน 2 คิวบา และ 3 เวียดนาม** เพราะเหตุใดระบบสังคมนิยมจึงล่มสลายไปในหลายประเทศ สาเหตุก็เพราะหลักทฤษฎีของระบบสังคมนิยมแท้ๆจะไม่มีการแข่งขัน ทั้งกระบวนการผลิตและการพัฒนาเศรษฐกิจ ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินการไปตามแผนและนโยบายของผู้นำประเทศที่กำหนดไว้ ประชาชนไม่มีส่วนร่วมในการกำหนดแผนและนโยบายพัฒนาประเทศ ระบบสังคมนิยมไม่มีการแข่งขันกัน จึงสู้ระบบทุนนิยม และเสรีนิยมไม่ได้ ระบบสังคมนิยมในหลายประเทศ จึงต้องล่มสลายไป

แต่ทำไม? ประเทศสังคมนิยมทั้ง 3 ประเทศจึงปกครองในระบบสังคมนิยมต่อมาได้จนถึงปัจจุบัน เหตุผลก็เพราะปัจจุบันทั้ง 3 ประเทศได้ปรับเปลี่ยนยุทธศาสตร์เรื่องกำหนดแผนและนโยบายเสียใหม่ จากการให้ผู้นำประเทศเป็นผู้กำหนดแผนและนโยบายเองโดยลำพัง ก็ปรับเปลี่ยนเป็นการกำหนดแผนและนโยบายโดยฟังเสียงความต้องการของประชาชน และใช้ระบบตลาดเสรีเข้ามาผสมผสานทำให้เกิดการแข่งขัน และการยอมรับในเรื่องคนรวยคนจนในสังคม เพราะถ้าไม่มีการแข่งขันสังคมจะเจริญได้ยาก ระบบสังคมนิยมขนานแท้ทุกคนต้องทำงานให้รัฐบาล ประชาชนเป็นเจ้าของกิจการไม่ได้ แม้ยานพาหนะก็เป็นเจ้าของไม่ได้ แต่ปัจจุบันนี้เอกชนเวียดนามสามารถเป็นเจ้าของกิจการได้ เป็นเจ้าของรถยนต์ได้ โดยแยกสีป้าย

ทะเบียนให้รู้ เช่น ป้ายสีแดง เป็นรถตำรวจ ทหาร ป้ายสีฟ้าเป็นรถสถานทูต ป้ายสีขาวเป็นของเอกชน เป็นต้น

การจราจรในเมืองใหญ่ๆ เช่น เมืองโฮจิมินห์หรือฮานอยได้ช้ามาก การจราจรติดขัด ถนนก็คับแคบ มีรถจักรยานยนต์มาก วิ่งกันขวักไขว่ไม่มีระเบียบ ตำรวจเวียดนามที่ขยันทำหน้าที่

ภรรยาของเขาจะยิ่งชอบ เพราะรับทรัพย์เงินค่าปรับนอกระบบที่สมยอมกันในราคาถูกกว่าครึ่ง ยิ่งดีกว่าจะต้องไปเสียค่าปรับเต็มราคาตามกฎหมายที่มีราคาสูงถึง 4 เท่า ตำรวจจราจรเวียดนามจะแต่งตัวชุดสีเทาออกเหลืองๆ ส่วนตำรวจภูธรจะแต่งตัวชุดสีเขียวใบไม้ ตำรวจจราจรจะมีเครื่องยิงความเร็วเอาไว้ตรวจจับรถที่ขับความเร็วเกินกำหนด รัฐบาลพยายามแก้ปัญหาจราจร โดยกำหนดเวลาให้นักเรียนเข้าเรียน และเลิกเรียนก่อนเวลาทำงานตามปกติ แต่ก็แก้ไขปัญหাজราจรติดขัดไม่ได้มากนัก ในช่วงโมงเร่งด่วนถ้ารถยนต์ในเมืองวิ่งได้ 40 กม/ชม. ก็ถือว่าวิ่งได้เร็วมากแล้ว

ชาวนาก็ยังเป็นชนชั้นที่ยากจนที่สุดของเวียดนาม แม้เวียดนามจะส่งออกเป็นอันดับ 2 ของโลก แต่รายได้จะไปตกอยู่กับ พ่อค้าคนกลาง และนายทุน เป็นส่วนใหญ่

เรื่องการพนันในเวียดนาม เวียดนามมีล็อตเตอรี่ที่ออกรางวัลทุกวัน มีหวยใต้ดินให้แอบเล่นกันเป็นปกติ **บ่อนกาสิโน**ในเวียดนามนั้นมีการพนันให้เล่นทุกชนิดรวมทั้งมีเล่นม้าแข่ง เล่นพนันฟุตบอล ฯลฯ ด้วย เมื่อไม่นานมานี้รัฐมนตรีของเวียดนามคนหนึ่งก็ถูกตัดสินจำคุกถึง ๑๐ ปี เพราะจับได้ว่าเล่นการพนันฟุตบอลเสียเงินไปนับล้านดอลลาร์ คนต่างชาติสามารถเข้าไปเล่นการพนันในแหล่งกาสิโนได้โดยไม่ผิดกฎหมาย แต่**ถ้าคนเวียดนามเข้าไปเล่นการพนันในแหล่งกาสิโนจะถูกตำรวจจับปรับทันที** ใครจะเข้าไปเล่นการพนันในแหล่งกาสิโนของเวียดนามจะต้องแสดงพาสปอร์ตว่าเป็นคนต่างชาติจึงจะเข้าไปเล่นการพนันได้อย่างสบาย!

ในเวียดนามผู้ที่ดูแลรับผิดชอบด้านคมนาคมจะร่ำรวยมาก ทางด่วนที่ให้เอกชนรับสัมปทานไปทำจะสร้างได้ดีมาก เพราะไม่มีการคอร์รัปชัน แต่จะต้องเสียเงินค่าผ่านทาง ส่วนถนนที่รัฐบาลทำด้วยเงินงบประมาณจะถูกหักหัวคิวกันไปจนสุดท้ายจะเหลือเงินที่ใช้ทำถนนได้

จริงๆแค่ ๖๐-๗๐ %เท่านั้น! ถนนซูเปอร์ไฮเวย์ของเวียดนามที่ก่อสร้างด้วยราคาแพงที่สุดในโลกแพงกว่าการสร้างถนนในอเมริกา แต่สร้างได้แค่ 3-4 ปี ก็จะเสียหายทรุดโทรมเป็นหลุมเป็นบ่อ แต่ก็ไม่มีผู้บริหารประเทศคนใดของเวียดนามมีความผิดต้องติดคุกติดตาราง เพราะทำเป็น

โครงการที่ให้คณะบุคคลหลายๆคนรับผิดชอบเมื่อเกิดความเสียหายจึงเอาผิดกับใครไม่ได้ นี่ก็เป็นจุดอ่อนของระบบสังคมนิยมที่ไม่มีฝ่ายค้าน เมื่อจะทำโครงการอะไร ถ้ารัฐบาลเห็นชอบแล้ว ก็ทำไปได้โดยไม่มีการตรวจสอบ ว่าคุ้มค่าหรือไม่ และเมื่อเกิดการผิดพลาดก็หาคนรับผิดชอบไม่ได้ ผู้บริหารระดับสูงส่วนใหญ่จะร่ำรวยจากการซื้อขายที่ดิน เพราะจะรู้ล่วงหน้าก่อนผู้อื่นว่าโครงการจะนำไปทางใด ก็จะไปซื้อที่ดินดังกล่าวไว้ก่อน เมื่อถึงเวลาทำโครงการจริงๆราคาที่ดินที่ซื้อไว้และขายให้รัฐบาลก็จะถีบตัวสูงขึ้นไปถึง 30-40 เท่า!

บรรดานางแบบ นักร้อง และดาราของเวียดนามส่วนใหญ่จะใช้ชีวิตอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย คนทั่วไปสงสัยว่าคนเหล่านี้เอาเงินทองมาจากไหน? แต่ไม่นานประชาชนและสื่อมวลชนก็เริ่มจับเค้าได้ว่า คนพวกนี้บางคนทำตัวเป็นโสเภณี หรือ สาวบริการชั้นสูงที่ทำตัวเป็นเมียเก็บหรือเป็นเมียชั่วคราวของคนมีเงิน มีอิทธิพล เช่น นักการเมืองและนักธุรกิจ เป็นต้น เพื่อแลกกับเงินจำนวนมากที่นำมาใช้จ่ายได้อย่างฟุ่มเฟือย

เด็กหนุ่มสาวเวียดนามเมื่อได้โอกาสเข้าศึกษาเล่าเรียนในมหาวิทยาลัยในประเทศหรือต่างประเทศ ส่วนใหญ่จะตั้งใจเล่าเรียน คนพวกนี้ส่วนใหญ่จะเรียนเก่ง เพราะเด็กหนุ่มสาวเหล่านั้นถือว่าตนมีโอกาสดีกว่าผู้อื่น จึงต้องตั้งใจเรียนอย่างเต็มที่ให้คุ้มคากับเงินที่พ่อแม่อุตส่าห์ส่งเสียมาให้เรียน คนเวียดนามที่เรียนจบระดับปริญญาเอกได้เป็นดอกเตอร์ถือว่าเป็นผู้มีเกียรติสูงสุดของวงศ์ตระกูล จะได้สิทธิ์ให้ทำป้ายจารึกชื่อไว้บนแท่นอนุสาวรีย์ร่วมกับบรรพบุรุษ

คนเวียดนามส่วนใหญ่นับถือ**พุทธศาสนา** นับถือพระพุทธเจ้าหลายองค์ รองลงมาคือ **คริสต์ศาสนา** ที่ได้รับอิทธิพลจากฝรั่งเศส ส่วนใหญ่เป็นนิกายโรมันคาทอลิกกับนิกายโปรเตสแตนต์ จะเห็นมีโบสถ์คริสต์ตั้งอยู่เป็นระยะๆตลอดเส้นทางที่รถวิ่งผ่านไป นอกจากนี้ยังมีผู้นับถือลัทธิต่างๆเช่นลัทธิขงจื้อ เหลาจื้อ เป็นต้น อีกส่วนหนึ่ง ในยุคที่เวียดนามปกครองประเทศด้วยระบบกษัตริย์ได้ใช้ลัทธิขงจื้อมาเป็นหลักในการปกครองประเทศ

ในหลายพื้นที่ของเวียดนามจะปลูก**แก้วมังกร**กันมาก ถ้าวิ่งผ่านตอนกลางคืนจะเห็นแสงไฟฟ้ายาวไสวในสวนที่ปลูกแก้วมังกร เพื่อให้ต้นแก้วมังกรลงเวลา ออกผลผิดฤดูกาล ซึ่งจะทำให้ขายได้ราคาดี สมัยก่อนเมืองไทยไม่มีแก้วมังกร คนไทยได้เอาพันธุ์แก้วมังกรจากเวียดนามไปปลูกก็งอกงามได้ดี เพราะภูมิอากาศใกล้เคียงกัน ในเวียดนามก็ปลูกทุเรียนได้ คนเวียดนามเรียก “เต่าเลียน” ใกล้เคียงกับภาษาไทย ผลไม้ในเวียดนามรสชาติจะเป็นไปตามธรรมชาติ ทุเรียนเวียดนามจะมีเนื้อน้อยมีเมล็ดใหญ่ เมล็ดทุเรียนชาวบ้านใช้เป็นอาหารเข้าได้ โดยเอาเมล็ดทุเรียนไปต้มแล้วนำไปย่างให้เหลืองหอม ชาวชนบทกินเมล็ดทุเรียนแค่ 1-2 เมล็ดก็อิ่มท้องและมีกำลังออกไปทำงานได้แล้ว ในเวียดนามมีผลไม้ชนิดหนึ่งที่มีชื่อว่า “ลูกนม” มีผลกลมๆ สีเขียว เมื่อใช้มีดตัดผลออกจะมียางสีขาวมีรสหวานเหมือนน้ำนม ผลไม้ชนิดนี้ในเมืองไทยคงจะไม่มี

สมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ เมื่อปีค.ศ. 1945 ญี่ปุ่นบุกเข้ายึดครองเวียดนาม คนเวียดนาม 2 ล้านคนต้องอดตาย และอีกส่วนหนึ่งถูกขับไล่ให้อพยพออกไปนอกประเทศ ฯลฯ ท่าน **ปรีดี พนมยงค์ นายกรัฐมนตรีของไทย**สมัยนั้น ยอมให้คนเวียดนามที่อพยพพลี้ภัยสงครามไปพักอาศัยอยู่ในภาคอีสานของประเทศไทยได้ ซึ่งชาวเวียดนามก็ยิ่งระลึกและจดจำถึงความมีน้ำใจและความมีมนุษยธรรมของท่านและคนไทยไม่รู้ลืม!

ชาวนาแต่ละภาคของเวียดนามทำนาไม่เหมือนกัน ชาวนาภาคเหนือหว่านกล้าก่อน แล้วจึงถอนกล้าไปปักดำ แต่ชาวนาภาคใต้ หว่านเมล็ดข้าวครั้งเดียวแล้วก็ไปรอเก็บเกี่ยว ผลผลิตในตอนสุดท้าย เพราะดินฟ้าอากาศของภาคใต้เอื้ออำนวย

ลักษณะนิสัยของคนเวียดนามแต่ละภาคก็แตกต่างกันออกไปคนเวียดนามในภาคเหนือหาเงินได้ 10 เขากินแค่ 5 ส่งเงินให้ลูกเรียน 5 คนเวียดนามในภาคกลาง หาเงินได้ 10 เขากินแค่กิน 3 ส่งเงินให้ลูกเรียน 7 ลูกคนเวียดนามภาคกลางจึงมีมานะพยายามเรียนให้คุ้มค่ากับเงินที่พ่อแม่เสียสละส่งให้เรียนด้วยความยากลำบาก คนชั้นปกครอง คนระดับผู้นำของประเทศเวียดนามปัจจุบันจึงเป็นคนที่มาจากภาคกลางของเวียดนามเป็นส่วนใหญ่เช่น **โฮจิมินห์**

มินห์ก็มาจากภาคกลาง ส่วนคนภาคใต้ของเวียดนาม หาเงินได้ 10 ก็นำไป 12 ขาดอีก 2 ไปกู้ธนาคารมาใช้ คนภาคใต้ของเวียดนามเป็นคนใจกว้าง เพื่อนฝูงจากภาคอื่นถ้าจะมาเยี่ยมเยียนก็ไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้ามาได้ทันที และจะพักอยู่กี่วันก็ไม่ว่ากัน แต่คนเวียดนามภาคอื่นๆ ทำเช่นนั้นไม่ได้ ถ้าใครจะมาเยี่ยมเยียนจะต้องโทรศัพท์บอกมาล่วงหน้าว่าจะมาได้หรือไม่มาแล้วจะอยู่กี่วัน ถ้าแะมาเยี่ยมโดยไม่บอกล่วงหน้าเจ้าของบ้านจะไม่พอใจหรือบางทีก็ไม่ต้อนรับ คนเวียดนามภาคใต้ชอบดื่มเหล้าใช้ชีวิตสนุกสนาน ฆ่าเวลาโดยการตั้งโต๊ะกินเหล้ากันเป็นประจำ ข้าราชการที่มาทำงานประจำที่ภาคใต้ของเวียดนามจะต้องกินเหล้าเป็น ถ้าเจ้าของบ้านยกเหล้ามาต้อนรับแล้วใครไม่ดื่มกินจะถือว่าไม่ให้ความเคารพเจ้าของบ้าน พูดอะไรแนะนำอะไรไปเขาจะไม่เชื่อฟัง ข้าราชการกินเหล้าไม่เป็น จึงทำงานกับชาวบ้านเวียดนามภาคใต้ได้ยาก

ผืนดินในภาคกลางตอนใต้ของเวียดนามไม่สู้จะดีมากนัก ชาวบ้านส่วนใหญ่ปลูกแก้วมังกรเป็นสินค้าส่งออก ผลไม้ในเวียดนามส่วนใหญ่จะปลอดจากสารพิษ และไม่ได้ฉายรังสีที่ทำให้ผลไม้ไม่เน่าเสียง่ายเหมือนผลไม้ของประเทศจีน และประเทศอื่นๆ